

Rozsnyai Margit

Pszichológus

Önéletrajz helyett...

Nem szeretem az önéletrajzokat...olvasni sem, írni sem. Mindig a háta mögötti éveket kutatja és majdnem mindig maszk is. Vagy sokat, vagy keveset ír benne az ember, és általában az sem mond sokat, hogy valaki elvégezve az általános iskolát, középiskolában többnyire négy év után, érettnak nyilvánított. Hogy mit tanult, és mi maradt meg ebből a tudásból, hogy akadt-e mestere, aki a tudás utáni vágyat megismertette vele, hogy ez a kíváncsiság megmaradt-e az életében, milyen kanyarokat tett, most hol tart?

Szimpatikus nekem Piotr Ktodkowski esszéista, oktatásról szóló megjegyzése, miszerint „új nevet kell találni e helyett a „rossz szó” helyett, mert a rossz név rossz cselekedetek következménye”...” s tanítónak a tanítványt boldoggá kell tenni”..., lefordítom magamnak is, ami érdeklődést, felfedezéseket és azok örömét kell megmutatni, „kigyógyítani az embereket a komplexusaikból”.

Szóval, a lassan 65 évemből közel 30 évet tanultam hivatalosnak mondhatóan, bizonyítványokat kaptam általános- és középiskolában (gimnáziumban). Tanulhattam Főiskolán (Gyógypedagógusi diplomával zárva), és az akkor még egyedüli képzési helyen, Budapesten, az ELTE Pszichológia Karán. (évfolyamunk még teljes képzést kapott a Pszichológia 3 ágán), majd az Intézeti munka (a Fővárosi Pályaválasztási Tanácsadó Intézetben dolgoztam 1974-től 2008 szeptemberéig) és az osztályvezetői, majd az igazgatóhelyettesi kinevezés, valamint az Egyetemen a gyakorlatok vezetése a Pedagógiai Szakpszichológusi képesítést megkívánva, teljesítettem azt.

Úgy emlékszem, hogy vagy 15 éven át 5 hónapig - miután én foglalkoztam a főváros általános- és középiskoláinak, főként gimnáziumainak egészségi problémás diákjaival - (mozgás-, érzék- és légzőszervi, szív- és érrendszeri, vese- egyéb betegségek krónikus formáival), a továbbtanulási lehetőségeket, képzéseket elbíráló Orvosi teammal dolgoztam.

Előadásokat tartottam, továbbképzéseket, főként pedagógusoknak és állandó szakértője voltam a Magyar Televízió évekig tartó pályaválasztási műsorainak.

Később, egyre inkább szembetűnő lett, hogy a gyerek, a serdülő, a család tünete, a pszichológus kollégákkal 3 éves családterapeuta képzésben vettünk részt. Megelőzte ezt több országos felmérés. Az osztályomon 10 pszichológus, 1 mozgásterapeuta, 2 asszisztens dolgozott, heti rendszerességgel eset megbeszélést tartottunk, és az Egyetem gyakorlati képzőhelye lettünk, mind a szakképzős kollegák, mind az alapképzés hallgatói számára.

A kollégák, több szakképesítéssel rendelkeztek, általában klinikus- egészség-tanácsadó szakokon. Úgy képzeltük, és az volt a koncepciónk, hogy az egészséges, felnőtt élethez szükséges és meghatározó alap az, hogy kivel él az ember, az hogy mivel foglalkozik. A „sátor”, a család két cölöpje közül az egyik fontossal foglalkoztunk, Az önismeretet maximálisan igénylő pályaválasztással. Egyéni és csoportos (főként kamaszkorú) önismereti tréningeket csináltunk, személyre szóló terápiákat, tanulástechnikákat, osztályfőnöki-, tanári-szülői konzultációkat rendszeresítettünk. Szülői értekezletbe vontak be – problémás helyzetekbe – főként fiatal tanárok.

Ezeket egy tollvonással szüntette meg a Főváros, miután magas kormánykitüntetéssel nyugdíjba helyezett. Hát ennyi lenne, ami még hivatalos.

Nem hivatalos, hogy a volt ifjú páciensek és öregedő szüleik azóta is bizalmukkal segítenek.

Nem hivatalos, hogy állandóan tanulnom kell, már nem oklevélért, hanem mert az Élet és a megmaradt kíváncsiság megmaradt és gyorsuló Világunkban néha és néhányan lélegzethez, és békeséghez szeretnének jutni. Büszkébb vagyok azokra az emberekre, mint a kitüntetésemre, akik néha 10-20 év múltán mondták el, hogy mikor, miben segítettem az Életük egy-egy nehezebb periódusában.

Rozsnyai Margit vagyok és pszichológus.

Szeretek élni, és a fáradságok, azonosságok és sikertelenségek ellenére is örülök, hogy nem lettem régész., vagy történész.